

Formænd. Det kan neppe nægtes, at det i Reglen, med Hensyn til disse Forretninger, vil være bekvemmere for Befolkningen at have med vedkommende Retsbetjent end at have med den for Amtsraadskredsen beffikede Formand at gjøre, som maaskee boer paa et for mange Beboere temmelig ugunstigt Sted. Hvad angaaer Sikkerheden for, at der herfter den behørigte Orden i Henseende til de omtalte Forretningers Udførelse, da kan der vel heller ikke let være Tvivl om, at man dog vil have noget større Sikkerhed derfor, naar de ere overladte til Retsbetjentene. Naar man paalægger private Folk, der ellers ikke ere Forretningsmænd, og som ikke selv holde noget Contoir, i en saadan speciel Retning at iagttage en vis Contoirorden, saa kan det dog ikke være Andet, end at man ikke saa sikkert kan stole paa, at de paa tilbørlig Maade ville besørge de dem paalagte Forretninger, som naar man har et fast Contoir at holde sig til, og det saa meget mere, som den private Mand, hvem man paalægger saadanne Forretninger, ikke vil være undergIVEN nogen- somhelst Control med Hensyn til Forretningernes Udførelse. Dertil kommer endvidere, at Retsbetjentene, forsaavidt de ere fastlønnede — og det ville jo med Tiden alle Retsbetjente blive — ville have at udføre disse Forretninger i Embeds Medfør uden nogen særlig Betaling, og at, hvad der betales derfor, altsaa som Sportler vil gaae i Statskassen. Naar de valgte Formænd skulde besørge de omtalte Forretninger, vilde der derimod, uden at der indtraadte nogen Besparelse for de paagældende Private, som jo maatte betale Formændene derfor, fremkomme et Tab for Statskassen. Hensynet til Ledelsen af Forretningsgangen udenfor selve Taxationerne har imidlertid vistnok heller ikke været Hovedsagen for Regjeringen, og den vilde ellers neppe have foreslaaet nogen Forandring i det nu Bestaaende. Hvad Regjeringen væsentlig har lagt Vægt paa, har derimod været at faae en Formand til at lede de større Taxationsforretninger. Den Betragtning frembyder sig imidlertid i saa Henseende strax, at der derved gjøres en mindre heldig Forskjel imellem de større og de mindre Taxationsforretninger; imellem saadanne, ved hvilke

man anseer det for nødvendigt at have en Formand tilstede, altsaa, om jeg saa maa sige, at have tre Taxationsmænd, og saadanne, ved hvilke man troer at kunne lade sig nøie med to Taxationsmænd. Det maa dog vistnok siges, at der ikke ifølge Sagens Natur er nogen Grund til ved Taxationer af mindre Eiendomme at lade sig nøie med mindre betryggende Former end dem, som anvendes ved Taxationer over større Eiendomme. Det vil tværtimod, forekommer det mig, i mange Henseender være uheldigt, om man virkelig paa dette Punkt vilde fastslaae forskjellige Regler for de forskjellige Eiendomme. Dette vil let blive til Skade for Besidderne af de mindre Eiendomme, som derved ville være udelukkede fra at kunne fremkomme med saadanne Taxationsforretninger, som Raanebestyrelserne i saa Fald ifølge selve Lovgivningen ville være henviste til at ansee som de meest betryggende. Udvalget maa derfor formene, at en saadan Adskillelse i ethvert Tilfælde er uheldig, og at man i ethvert Tilfælde maa komme til Et af To, enten at have tre Taxationsmænd ved enhver Taxationsforretning eller at lade sig nøie med to ved enhver Forretning. Hvad nu det første af disse to Alternativer angaaer, da har Lovudkastet jo selv fundet, at det vilde være forbundet med for store Udgifter at benytte tre Taxationsmænd i ethvert Tilfælde, og heri kan Udvalget ikke Andet end være enig. Hvad derimod det andet Alternativ angaaer, da kan Udvalget ikke see rettere, end at der ikke er tilstrækkelig Grund til ikke, saaledes som hidtil, at lade det blive ved to Taxationsmænd for alle Forretningers Vedkommende. Ingen af de forskjellige Creditforeninger, af hvilke flere jo have deres egne Taxationsmænd, har anseet det for nødvendigt at have flere end to ved hver enkelt Forretning, og blandt alle de forskjellige Klager, der ere fremkomne i Anledning af Taxationsforretninger, som have været udførte af Mænd, frit udmeldte af Retterne, kjender Udvalget ikke nogen, som har været rettet derpaa, at deres Antal har været for ringe. Hvad man har havt Noget at indvende imod, er den Maade, hvorpaa Taxationsmændene ere blevne valgte, idet man har meent, at denne ikke afgav tilstrækkelig Betryggelse. Naar dette nu forandres paa